

Curtea de Apel București

Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie

Dosar nr. 19359/3/2018

Doamnă Președinte,

Subsemnatul **Davidescu Lucian-Viorel**, cetățean român cu domiciliul în (...);

În calitate de apelant față de dosarul civil numărul 19359/3/2018, în contradictoriu cu intimatul Cotoroș Mircea-Nicolae, cu domiciliul în (...);

În care contest decizia prin care mi se impune să „retrag” articolele „Dezvăluirile lui Guccifer : Șeful SRI Știa de patru ani că firma lui Ghiță ‘a pus la punct un sistem diabolic, bazat pe șpăgi’” respectiv „Apărați-l pe Nelu Neacșu” de pe site-ul riscograma.ro, *decizie dispusă în temeiul art. 253 Cod Civil*, și să plătesc despăgubiri în valoare de 10.000 de euro și cheltuieli de judecată către intimatul Cotoroș Mircea-Nicolae;

În temeiul dispozițiilor **art.29 din Legea nr. 47/1992**, formulez prezenta:

Excepție de neconstituționalitate

față de **art. 253 Cod Civil** prin raportare la **art. 1 alin. (5)** respectiv la **art. 30 alin. (2)** din Constituția României:

Art. 253

(1) Persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale au fost încălcate ori amenințate poate cere oricând instanței:

a) interzicerea săvârșirii faptei ilicite, dacă aceasta este iminentă;

b) încetarea încălcării și interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă;

c) constatarea caracterului ilicit al faptei săvârșite, dacă tulburarea pe care a

produs-o subzistă.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la libera exprimare, instanța poate dispune numai măsurile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c).

Prin care solicit Curții Constituționale să constate că art. 253 este neconstituțional din cauza lipsei caracterului clar, precis și predictibil al textului legal consacrat prin art.1 alin. (5) din Constituție, coroborat cu art. 30 alin. (2) - „*Cenzura de orice fel este interzisă*” - în măsura în care textul de lege nu extinde în mod explicit protecția legală și împotriva cenzurii ulterioare, pe lângă cea preliminară.

Astfel, prin art. 30 alin. (2) din Constituția României, legiuitorul constituțional a statuat printr-o exprimare largă și categorică interdicția asupra cenzurii *de orice fel*, indicând astfel fără echivoc faptul că se referă atât la cenzura preliminară cât și la cea ulterioară.

Cenzura preliminară presupune trecerea printr-un filtru administrativ sau prin constrângeri legale a textelor care urmează să fie publicate, pe când cenzura ulterioară presupune fie confiscarea sau distrugerea operelor odată publicate, fie obligarea autorilor la suprimarea acestora. Din punctul de vedere al rezultatului final, ambele au același efect: încălcarea libertății de exprimare și a dreptului publicului la informare.

Cu titlu de exemple: fie că o carte este oprită de la tipărire, fie că este arsă apoi în piața publică; fie că un tiraj de ziar este sistat în tipografie sau confiscat din tren; fie că un articol publicat pe internet este oprit înainte de publicare sau restricționat după - toate sunt cazuri de *cenzură de orice fel*, împotriva căreia legiuitorul constituțional a înțeles să ofere o garanție absolută de la nivelul legii fundamentale.

Exercitarea dreptului la liberă exprimare nu poate fi limitată în nici o situație, cu excepția duratei stării de urgență sau de asediu, cu încuviințarea Parlamentului.

Art. 253 alin. (2) surprinde în mod corect, *dar numai parțial*, această garanție constituțională și încearcă să o reglementeze după cum urmează:

Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la libera exprimare, instanța poate dispune numai măsurile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c).

Astfel, se statutează în mod direct faptul că măsura de la punctul a), „*interzicerea săvârșirii faptei ilicite, dacă aceasta este iminentă*” nu poate fi aplicată, fiind astfel satisfăcute parțial rigorile constituționale în ceea ce privește interdicția asupra cenzurii de tip preliminar. Din formulare ar putea fi subînțeleasă și o consecință secundară, respectiv că nici după exercitarea dreptului la liberă exprimare, remediu față de o presupusă faptă ilicită nu poate fi suprimarea informației publicate. Însă în lipsa unei detalieri explicite, rămâne la latitudinea instanțelor să

recunoască sau nu un drept care subzistă în Constituție.

În cele ce urmează, alin. (1) lit. b) - „*încetarea încălcării și interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă*” - suferă la rândul său de ambiguitate, făcând posibilă interpretarea că, deși organul judiciar nu poate interveni să prevină publicarea iminentă, ar avea posibilitatea să suprimă informația imediat după, lucru contrar Constituției și, după toate aparențele, intenției legiuitorului.

În acest caz, intenția probabilă a legiuitorului a fost aceea de a da instanțelor instrumente pentru a dispune încetarea unor campanii susținute de hărțuire, sub sancțiunile admise de lege și de Constituție, dar printre care cenzura *nu* se numără. Însă această intenție nu este evidentă din formulare, încălcându-se astfel în mod direct rigorile art. 1 alin. (5) din Constituție și devenind astfel posibilă în practica judiciară încălcarea art. 30 alin. (2) din Constituție.

Astfel, articolul 253 alin. 2 este susceptibil de neconstituționalitate ca urmare a protecției insuficiente pe care o instituie față de dreptul la liberă exprimare, întrucât nu își atinge scopul pentru care a fost reglementat.

Din aceste motive, solicit Curții Constituționale să constate că art. 253 Cod Civil este neconstituțional în măsura în care nu statutează în mod explicit protecția libertății de exprimare față de cenzura *de orice fel* - atât preliminară, cât și ulterioară.